Pisarakirje

Heinäkuu 2018

Tosnon pastori, sydämellä syrjäytyneet

Nyt on aika nostaa esille henkilö, joka on jo vuosikaudet näkynyt pisarakirjeissä: Tosnon seurakunnan pastori Nikolai Klementjev Vera-vaimoineen. Viimeksi Vihdin ryhmä pääsi nauttimaan tämän pienen seurakunnan lämmöstä ja vieraanvaraisuudesta helmikuun matkalla.

Aluksi pastorin seurakunta kokoontui pastorin kodissa. Alakerran portaiden alla näimme pienin tilan, jossa pastori majoitti tienvarsilta ja pensaikoista löytämiään huonokuntoisia kulkijoita, kunnes löysi heille laitospaikan.

Kun seurakunta sai haltuunsa tyhjän **makasiinin**, sitä alettiin remontoida sekä **rukoushuoneeksi** että **majoitustilaksi**. Seurakunta on melko vähäinen suureen urakkaan nähden, mutta tilaisuuksia varten on saatu yksi huone talvilämpimäksi. Siellä kokoontuvan pienen lämminsydämisen joukon suureen syliin mahtuu jokainen.

Venäjällä kehitysvammaisten kotihoito on harvinaista, ja jos jossakin kodissa sellainen on, häntä ei kadulla näytetä. Toisin on täällä. Aurinkoinen Julia syleilee meitä aina saapuessamme. Viime syksynä liikutuin siitä, että **kaksi kehitysvammaista nuorta oli valittu tekstinlukuun** jumalanpalveluksessa!

Syyskuun pisarakirjeessä kerroimme kirkon takaseinustalle nousseesta lisärakennuksesta. Pastori löytää nimittäin edelleenkin ”teiltä ja aitovieriltä” ihmisiä, jotka pitäisi saada hoitoon. Hoitolaitokset sen sijaan suhtautuvat nyreästi rähjäisiin tulijoihin. Niinpä kulkija viedään pesuhuoneeseen, jolle annoimme nimen **”pultsaripesula”**. Kylvyn jälkeen hänelle annetaan puhtaat vaatteet, ruokaa ja petipaikka. Muutaman päivän kuluttua pastori vie hänet hoitolaitokseen.

Jotkut päätyvät Nikolskojen vanhustensairaalaan, joka on noin tunnin ajomatkan päässä Tosnosta. Siellä on monia **unohdettuja vanhuksia**. Ja lisäksi pastori on vakaasti sitä mieltä, että jokaisen ihmisen on saatava kuulla **evankeliumi**, vaikkapa vasta elämän loppumetreillä, jos ei ennen. Niinpä tämä sairaala on pastorin **vakiokohde viikoittain. Vai onko?**

Viime syksynä ja talvena yritettiin monin tavoin saada **pastorin auto** uudelleen ajokuntoon, mutta se ei onnistunut. No, seurakuntalaiset Viktor ja Tatjana ovat siitä pitäen työnsä ohessa uskollisesti kuljettaneet pastoria.

Äskettäin kuulin tulkiltamme Liisa Lankiselta, että Viktor oli joutunut autononnettomuuteen. Auto romuttui ja Viktor oli kuukauden sairaslomalla. Nyt hän kulkee junalla töihin. Pastori Nikolain kulkemiset ja kuljetukset sen sijaan ovat pysähdyksissä. Venäläisessä ystävyysseurakunnassa on kerätty rahaa, jotta pastori saisi taas oman kulkuneuvon, mutta summasta puuttuu huomattavasti.

Koska Pisaran kevät/alkukesämatka on erilaisista syistä jatkuvasti lykkääntynyt, päätimme jättää sen tekemättä ja lahjoittaa matkan budjetin tähän tarkoitukseen. Aivan varmasti pastori Nikolain panos hengellisessä ja humanitaarisessa työssä on huomattavasti suurempi kuin se, mitä me voimme saada aikaan yhden viikonlopun aikana. Silti tavoitesummasta puuttuu useita satasia, ja niinpä vetoamme teihin. **Lahjoitukset tilille FI40 5298 0620 0117 18 viite 61311**.

Eeva Halme

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus, **Tosno** 1
Pisara elävää vettä 2
Rukousaiheet 8

Makea matka Viro Espoon-Kouvolan ryhmä19-21.2. 2
Viipuri, Espoon-Kouvolan ryhmä 3.5.... 3
Viro, Vihdin ryhmä 22-23.5.....4
Pietari. Espoon-Kouvolan ryhmä 25-27.5.....5
Latvia. Silta,Espoon-Kouvolan ryhmä 8.-10.6.....6-7

Pisaraelävää vettä

TOIVOA TUOMASSA

Vankiloissa, mutta erityisesti päihderiippuvaisten toipumiskodeissa koen usein avuttomuutta, kun kuulen ihmisten rankkoja kertomuksia elämästä ja kamppailusta riippuvuuden kanssa. Miten minä voin auttaa tässä lyhyessä hetkessä, kun kohtaamme? Voimmeko oikeasti kohdata toisemme?

Näissä tilanteissa tulee mieleen Paavalin kirje efesolaisille, kun hän rukoilee, että Jumala valaisisi heidän sisäiset silmänsä näkemään, millaiseen toivoon hän on meidät kutsunut ja miten rikkaan perintöosan ja väkevän voiman hän on meille antanut. (Ef. 1:17-19.)

Kun elämä on kaaoksessa ja silmillämme näemme vain vaikeita asioita, silloin tarvitsemme sisäisiä silmiämme. Ne voivat nähdä sinne, minne omat silmämme eivät vielä näe: toivoon. Se toivo antaa uskoa tulevaisuuteen Hänen voimansa varassa, ei omilla voimillamme. Tämän uuden elämän ovat monet päihderiippuvaiset saaneet Jumalan avulla ja siitä olemme kertomassa. Mutta ennen kaikkea toivo ulottuu tämän elämän jälkeenkin. Niin kuin ilmestyskirjassa (Ilm. 7:16-17) sanotaan: Karitsa vie heidät elämän veden lähteelle ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyyneleet. Mikä lohduttava sanoma täällä kyynelten laaksossa!

Tuula Tapanainen

Matkaraportti

Viro Espoon-Kouvolan ryhmä, 19 - 21.2.2018

Makea matka Viroon
Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta ja Paula Granqvist Kouvolasta. Olimme jälleen saaneet runsaasti suklaarasioita porilaiselta ystävältämme, joka kerää niitä asiakkailtaan ennen joulua lapsille lahjoitettaviksi. Niinpä auto oli täynnä suklaata, mutta mahtui mukaan vielä vähän avustustavaraakin.

Tallinnassa tapasimme nuorisotyötä tekevän **Joel Reinarun ja hänen perheensä**. Osa suklaista menee hänen kauttaan lapsi- ja nuorisotyöhön. Joku aika sitten minulle soitti Virosta entinen vankilapappi Rutt Syväri ja kertoi innostuneena, miten Jumala on nyt antanut maahan lupaamansa herätyksen. Se on alkanut nuorten keskuudessa ja leviää sieltä vanhemmille, jotka ovat vielä vanhan neuvostoajattelun vankeja. Hehän ajattelevat vieläkin, että jos joku uskoo Jumalaan, on hän vähän hullu. Rutt oli ollut mukana jossain Joelin tilaisuudessa ja iloitsi näkemästään ja kokemastaan.

Joel kertoi meille siitä, kuinka Jumala toimii vahvasti. Nuoret saavat Pyhän Hengen lahjoja. Yksi nuorista oli soittanut Joelille ja kysellyt, mitä heille on tapahtumassa. Kun Joel meni mukaan heidän tilaisuuteensa, hän kertoi, että se oli kuin alkuseurakunnan kokous. Kiitos Herra sinun työstäsi Virossa!

Illaksi ajoimme Taeblan kylään lähelle Haapsalua. Siellä saimme yöpyä **Lääne-Nigulan kirkkoherra Leevi Reinarun kotona** ja kuulla sen seurakunnan työstä. Pieni maaseutuseurakunta on elävä ja toimii vahvasti vapaaehtoisten voimin. Ystävyysseurakunnat ovat tukemassa tämän hetkistä isoa hanketta eli vanhan pappilan toisen kerroksen rakentamista kokous- ja majoitustiloiksi.

Tiistaina ajoimme aamulla **Haapsalun vammaisten lasten koululle**. Meidät otettiin ystävällisesti vastaan ja esiteltiin koulun tiloja ja toimintaa. Se on siisti ja hyvin hoidettu 108 vammaisen lapsen sisäoppilaitos. Lapsia tulee heille eri puolilta Viroa. Tosin suuntaus Virossakin on nyt, että yhä useammin vammaisia lapsia sijoitetaan tavalliseen kouluun. Se on hyvä asia, mutta tuo mukanaan myös haasteita, totesi apulaisrehtori.
Jätimme suklaat lasten iloksi ja joitain vaatteita isoille pojille.

Koululta siirryimme **Haapsalun linnan kentälle, missä alkoi yksi Viro 100 -juhlien tilaisuuksista**. Se oli suuri kansanjuhla; eri ikäistä väkeä, mukana koululaiset lippuineen ja ilmapalloineen. Armeijan soittokunta loi tunnelmaa, yhdessä laulettiin Viron kansallislaulu samalla sävelellä kuin oma Maamme laulu. Pääministeri Jyri Ratas ja lääninrovasti Leevi Reinaru puhuivat (piispan ollessa ulkomailla oli Leevi hänen sijaisensa).

Kiitimme Herraa siitä, että hän on antanut meille molemmille kansoille itsenäisyyden vaikeiden vaiheiden jälkeen. Viroa ovat aikanaan hallinneet tanskalaiset, ruotsalaiset, saksalaiset, venäläiset ja viimeksi Natsi -Saksa ja Neuvostoliitto. Kiitos erityisesti siitä, että Viron viimeinen itsenäistyminen sai tapahtua verettömästi.

Ennen lähtöä saimme antaa loput avustustavarat Lääne-Nigulan seurakunnan kirpputorille. Siellä on puutetta erityisesti polkupyöristä, löytyisikö sinun varastostasi ylimääräisiä? Kirpputorin tuotoilla rahoitetaan seurakunnan toimintaa ja osaa työntekijöidenkin palkoista. Kirkollisveroa ei ole, vaan pienen seurakunnan jäsenet maksavat vapaaehtoista jäsenmaksua. Kiitos Herra siitä, että he saavat toimia vapaassa Virossa!

Tuula Tapanainen

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä ja Ljuba Tynkkynen Lappeenrannasta. Mukaan oli pakattu vaatetavaraa päihdeongelmaisten kuntoutuskodille, vuodevaatteita Ritan ja Kostjan uuteen kotiin sekä suklaita Dikonin katulasten kodille.

Dikoniin mennessä kävimme viereisessä kaupassa ostamassa lapsille hedelmiä ja tuoremehua. Kodin vetäjä Viktoria oli paikalla ja ystävällisesti tarjosi meille ruokaa samalla kun kodin pienimmät olivat ruokailemassa.
Koti sijaitsee kerrostalon alakerrassa ja on viime talven remontissa saanut lisää huolto- ja majoitustiloja.

Viktoria kertoi, että kodissa yöpyy 25 – 30 lasta. Hän pitää yhteyttä lasten perheisiin ja kun olosuhteet paranevat, lapsi voi päästä kotiin ensin viikonlopuksi, myöhemmin mahdollisesti kokonaan. Hän kertoi kuitenkin, että jotkut vanhemmat pyrkivät vain hyötymään kristillisestä avustustyöstä. Näissä tilanteissa Viktoria on tiukkana siinä, että ensin heidän tulee raitistua ja ohjaa heidät paikallisen Betelin vieroitusjaksolle. Tunnemme Betelin työn ja iloitsemme tästä yhteistyöstä sen ja Dikonin välillä. Avustustyössä pätevät samat lainalaisuudet kuin lasten kasvatuksessakin: rakkautta ja rajoja.

Viktoria kertoi, että kesäkuun alussa lapset pääsevät jälleen kolmen viikon leirille. Se on suuri ponnistus heille ja vaatii monenlaisia valmisteluja. Lupasimme kerätä tarvittavia urheilukenkiä (koot 30 – 40), palloja ja pelejä. Lisäksi annoimme pienen rahallisen tuen valmisteluihin.

Käynnin jälkeen Ljuba kertoi, että Viktoria oli kertonut hänelle Venäjän uuden terroristilain vaikutuksista. Naapurit ovat valittaneet kodin kristillisestä työstä, joten jatkossa emme saa enää rukoilla tai lukea Raamattua siellä. Se tarkoittaisi myös sitä, että emme enää voisi pitää lasten kanssa ns. pyhäkoulutunteja kuten ennen. Olemme kuulleet paljon uuden lain vaikutuksista, mutta ensimmäisen kerran se tuli meitä vastaan. Pyrimme saamaan lisävalaistusta asiaan Suomen Lähetysseuran kautta. Rukoillaan Dikonin lasten ja työntekijöiden puolesta, mutta myös talon asukkaiden puolesta!

Dikonista ajoimme **Ritan ja Kostjan uuteen kotiin** keskustan kerrostaloon. Aiemmin he asuivat kerrostalossa olevan kuntoutuskodin yhdessä huoneessa, mutta on tärkeää, että he saivat oman asunnon. He ilahtuivat tuomistamme peitoista ja vuodevaatteista. Teepöydän ääressä saimme kuulla molempien päihdeongelmaisten kuntoutuskotien kuulumisia. Kerrostalokotiin oli tullut uusi jalkavammainen mies. Kostja kertoi, että heillä on tarkoitus tehdä laitakaupungilla olevassa mökissä remonttia kesän aikana ja kyseli, voisiko Suomesta saada apua tähän. Tiedän, että monet suomalaiset ostavat remonttitarvikkeet Venäjän puolelta, koska ne ovat siellä halvempia, mutta toivottavasti voimme auttaa ainakin rahallisesti.

Kun talvella kävimme Viipurissa, saimme Kostjalta kuubalaisen Luisin yhteystiedot. Hän oli ollut Venäjällä raamattukoulussa. Nyt Rita ja Kostja halusivat kuulla kuulumiset Kuuban matkalta. Saimme todistaa siitä ihmeellisestä johdatuksesta, mitä Luisin yhteystietojen kautta olimme kokeneet. Löysimme venäjänkielisen seurakunnan ja sieltä yhteyden paikalliseen seurakuntaan, missä pastori tekee vankila- ja narkomaanityötä. Havannan laitakaupungilla on katutasossa seurakuntasali ja keittiö, yläkerroksissa koti sekä pastorin perheelle että päihteistä toipuville.

Viimeisenä päivänä, kun lento oli myöhässä, saimme vielä tavata tässä seurakunnassa viisi venäläistä pastoria. He olivat iloisia siitä työstä, mitä Leenan kanssa teen Venäjällä. Koko ryhmämmekin sai tavata Luisin viimeisenä iltana päivällisellä ja kuulla hänen kauttaan elämästä perheessä, missä isä on kuubalainen ja äiti Ukrainasta.

Ennen pois lähtöä Ritan ja Kostjan luo tuli vielä suomalainen pariskunta, joka myös tekee hengellistä työtä Viipurissa. Ritalla oli ollut vähän kuumetta, joten hän jäi kotiin, kun Kostjan kanssa lähdimme lähikauppaan ostamaan ruokaa molempiin koteihin. Vaate- ja ruokakassien kantaminen kuudennen kerroksen kotiin oli melkoinen työ, sillä talossa ei ole hissiä. Talo on vanha kaunis Suomen aikainen jugend rakennus, mutta jostain syystä Neuvostoliiton vaiheessa hissi oli purettu pois. Saimme kodistakin kantoapua, mutta osa on jopa jalattomia invalideja. Juttelimme keittiössä lyhyesti jalattoman miehen kanssa ja siunasimme hänet. Lähdimme kuitenkin jatkamaan matkaa koska kello oli jo lähellä seitsemää ja meillä oli vielä käynti toisessa mökissä ennen rajalle ajoa.

Jälkeenpäin kuulimme, että osa asukkaista oli odottanut meitä olohuoneessa ja saaneet vain suulliset terveiset. Olimme tosi pahoillamme tästä ja syyllisinä myönsimme virheemme: olisi pitänyt käydä heidän luonaan edes lyhyesti.

Mökissä paikalla olivat muut paitsi Gennadi. Hän oli joutunut päivällä hengitysvaikeuksien takia sairaalaan. Suurin osa heistä käy kaupungin antamassa työssä, mikä on lähinnä katujen ja pihojen siivoamista. Vain jalaton Salva on aina paikalla. Talon ainoa nainen Olga oli onnellinen uusista hampaistaan. Rita on hankkinut hänellekin henkilöpaperit kadonneiden tilalle ja opettanut säästämään palkasta aina vähän hammasremonttia varten. Puuttuvat rahat Olga oli saanut suomalaisen ystävän lahjana.

Kuulumisten jälkeen rukoilimme yhdessä ennen kuin lähdimme ajamaan rajalle, missä selvisimme ilman jonotusta. Ljuba pääsi siis kotiin Lappeenrantaan hyvissä ajoin illalla, mutta pitkän matkan vuoksi olin itse kotona vasta puolen yön jälkeen. Kuitenkin mieli oli kiitollinen hyvistä kohtaamisista ja varjeluksesta liikenteessä.

Tuula Tapanainen

Matkaraportti

Viro Vihdin ryhmä 22. - 23.5.2018

Lähdimme 22.5. jälleen matkaan Ketolan pihasta suuntana Eesti. Mukaan lähti matkanjärjestäjä Tarja Kauppinen, Eeva Halme, Ella Vuoriheimo ja Kaija Andström. Auto pakattiin ääriään myöten täyteen ja me lähdimme Eevan kanssa toisella autolla satamaan. Laivamatka sujui lepäillen ja opetellen Raililta saamiamme eestinkielisiä lauluja. Saavuimme klo 11 Tallinnan satamaan, jossa tulkkimme Liisa Lankinen meitä jo odotti. Suuntasimme siitä kohti Pelastusarmeijan tukiasuntolaa mukanamme vaatteita, kenkiä ym. tarpeellista. Pelastusarmeija tarjoaa lounaan kadunkulkijoille ja jakaa vaatteita tarvitsijoille. Tiloissa toimii myös tukiasuntola päihdeongelmaisille, asunnottomille miehille. He saavat asua siellä 9 kk, jonka jälkeen muuttavat muualle. Tukityönä he tekevät esim. polttopuita, joita Pelastusarmeija myy eteenpäin ja saa näin rahaa toimintaansa. Kahvikupposen ääressä keskuksen tuttu johtaja kapteeni Ave Mäe kertoi heidän toiminnastaan ja tulevaisuuden näkymistä.

Matka jatkui kohti Haljalaa ja siellä srk kirkkoherra Margit otti meidät vastaan. Hän halusi aluksi näyttää miten kirkon restaurointi oli edennyt. Kirkosta lähdimme syömään ja vaihtamaan kuulumisia hänen kanssaan. Illaksi oli sovittu tapaaminen sen monilapsisen perheen kanssa, jossa viime syksynä vierailimme kahdesti. Matkaamme lähti kirkkoherra sekä sosiaalityöntekijä, joka on hoitanut perheen asioita ja tuntee heidät. Hän kertoi isän olevan työttömänä ja käyttävän päihteitä, mutta äiti saanut töitä. Meitä kohtasi yllätys. Emme tavanneet perhettä vaikka oli sovittu että tulemme. Joko he eivät olleet kotona tai eivät halunneet aukaista ovea. Naapurit tiesivät kertoa, että perheen äidillä oli työvuoro ja pihalla liikkuvat lapset sanoivat, että he kyllä olivat kotona, mutta eivät saaneet avata. Arvelimme syyksi, että isä oli juovuksissa. Olimme surullisia ja ihmeissämme ja pitkän harkinnan ja huokausten jälkeen jätimme rappukäytävälle lähelle heidän oveansa heille tarkoitetut tavarat sekä ruokakassit, jotka olimme käyneet heille kaupasta ostamassa. Saimme myös kuulla, että lapsia on näkynyt nyt harvoin pihalla leikkimässä muiden lasten kanssa.

Seuraavan aamun aloittelimme rauhassa ja keskustelimme meitä painavista asioista, kuten matkalla puheeksi tulleesta noituudesta, jota Eestissä on. Tutkimme Raamatusta nousevia kohtia sekä lopuksi rukoilimme asian ja matkamme puolesta.

Kohteena oli tuttu vanhainkoti. Sinne saapuessamme asukkaita oli jo pihalla meitä vastassa. Annoimme tuliaisiksi arbuuseja ja keksipaketteja sekä vaatteita. Jakauduimme niin että Eeva, Tarja ja Liisa menivät sisälle ja me Ellan ja Margitin kanssa jäimme ulos kauniiseen kesäiseen luontoon. Kerroimme, keitä olimme pienen elämäkerran kera. Margit kertoi, miten hän sairaana ollessaan sai rohkaista ja rukoilla usean sairaan puolesta. Vaikka itse oli väsynyt ja sairas niin koki kuitenkin sen hyvin siunaavana. Joukossa oli asukas, joka oli opetellut suomen kielen TV:n kautta ja toimi meillä tulkkina ja näin saimme ihanan keskustelutuokion vanhusten kanssa sillä aikaa, kun Margit oli sisällä heidän luonaan, jotka sängystään eivät päässeet nousemaan. Lähdön hetki tuli ja vanhukset moneen kertaan kiittelivät, miten oli ihanaa, kun tulimme. Joillakin kyyneleet valuivat pitkin poskea, liikuttava ja koskettava käynti heidän luonaan. Rukoilimme vielä lopuksi heidän puolestaan.

Vanhainkodin toisessa kerroksessa oli koolla parisen kymmentä asukasta, suuri osa ennestään tuttuja. Siellä Tarja, Eeva ja Liisa saivat tilaisuuden laulaa eestiksi opettelemansa laulun: ”Jesus on tee, mis taevasse viib”. Myös venäjäksi laulettiin jokunen tuttu laulu ja useimmat kyllä ymmärsivät.

Kotimatka alkoi ja kävimme vielä pastorin kanssa syömässä hienosti entisöidyssä puolimatkan krouvissa. Lopuksi siunasimme ja hyvästelimme Margitin toivottaen voimia seurakuntatyössä kunnes jälleen kohtaamme seuraavan avustusmatkan merkeissä.

Kaija Andström

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Reino Letonsaari Ristiinasta, Mila Koivumäki ja Irina Pakarinen Helsingistä. Tuulan auto oli pakattu täyteen avustustavaraa: kenkiä ja askartelutarvikkeita Dikonin leirille sekä vaatteita ja erilaista avustustavaraa muille kohteille. Pietarista ostimme ruokatarvikkeita kaikille kohteille.

Ajoimme **Dikoniin** viemään vielä viimeisiä leirille kerättyjä tarvikkeita. Lapset olivat jo pakkaamassa leiritarvikkeita, leirihän on heille vuoden kohokohta. He olivat heti saatujen pakettien kimpussa ja iloitsivat värikynistä ja piirustustarvikkeista.

Venäjällä oli tulevien jalkapallokisojen vuoksi alkanut poikkeuslaki, joka velvoittaa kaikki rekisteröitymään joko omassa hotellissa tai miliisissä. Yöpyminen Haapakankaan seurakunnan tiloissa olisi siis edellyttänyt tätä rekisteröitymistä, mikä puolestaan olisi merkinnyt päivän jonottamista miliisissä. Tästä syystä Mila oli varannut meille edullisen hostellin keskustasta. Lähdimme ajamaan Pietariin ja navigaattorin avulla löysimme perille, itse asiassa tutulle alueelle, missä olimme jo vankila-aikoina ajelleet.

Ensimmäinen kohde oli **Kronstadtin saarella oleva Toivon linnake päihdevieroituskoti**. Sen vetäjänä toimii Konstantin Trushkov. Hän on syntynyt Siperiassa, mutta asunut välillä isän työn vuoksi Kostamuksessa. Kostja opiskeli korkeakoulussa tekniikkaa, mutta sortui huumeisiin. Huumeita hänelle myynyt kaveri katosi yllättäen ja Kostja itse oli viiden vuoden käytön jälkeen siinä pisteessä, että muutos täytyy tulla. Hän pääsi kristilliseen katkaisuhoitoon ja löysi alapetiltä huumekauppiaansa. Irti päästyään hän lankesi vuoden jälkeen uudelleen ja oli jo lähellä kuolemaa, mutta pääsi uudelleen katkaisuun. Vaimonsa kanssa hän jäi Pietariin asumaan ja halusi tehdä jotain Herran työtä. Haapakankaan seurakunta auttoi heitä Toivon linnakkeen perustamisessa ja tukee osin sen vuokria. Nyt vaimo oli hoitamassa sairasta äitiään.

Toivon linnakkeessa on tällä hetkellä kahdeksan miestä, yksi heistä Kostjan oma poika, jolle alkoholi on ollut ongelma. Osa miehistä oli töissä ja Kostja kertoi, että he joutuvat tekemään vain alipalkattuja töitä. Hän toivoi, että he saisivat pakettiauton, jotta voisivat tehdä paremmin palkattuja rakennus- ja remonttikeikkoja. Kostja valitti sitä, että hän ei saa apua mistään. Tulkitsin tämän niin, että he tarvitsevat taloudellista apua, mutta eniten hän kaipasi henkistä tukea ja kannustusta työhönsä. Lupasimme olla omalta osaltamme häntä tukemassa ja kertoa työstä myös muille. Konkreettinen pyyntö oli, jos jostain löytyisi tietokone heidän tarpeisiinsa. Hän iloitsi saaduista ruokatarvikkeista.

Toivon linnake sijaitsi Kronstadtin saaren itäkärjessä ja sen vieressä oli kaunis valkoisilla pylväillä varustettu rakennus, joka oli ollut luterilainen kirkko vielä 1940 luvulla. Nyt siinä oli vesilaitos. Olisipa mielenkiintoista lukea jostain saaren historiaa ja siinä inkeriläisten osuutta.

Kronstadtista ajoimme **Ust-Ishoran päihdevieroituskotiin** tapaamaan naisia. Vetäjä Shenja oli ollut välillä sairaalassa, mutta on nyt taas naisten tukena. Kodissa oli vain kaksi naista, mutta mukana oli myös vanhempi nainen, jonka poika oli miesten puolella vieroituksessa. Hän kertoi kamppailleensa 20 vuotta poikansa puolesta, mutta haluaisi myös irrottaa liian huolehtimisen siteen.

Tamara oli takanaan kymmenen vuoden huumeputki ja 12 vuotias tytär isoäidin hoivissa. Hän kertoi, että vielä tänne tullessaan hän otti annoksen ja oli aivan huumepöllyssä. Nyt hän on mukana jumalanpalveluksissa ylistyksessä ja rukouksessa ja kokee, että Jumala johdattaa häntä. Välit äitiin ja tyttäreen ovat olleet poikki, mutta nyt äiti on soittanut ja kertonut, että kaipaa häntä. Rukoillaan siis yhteyden syntymistä! Galina on ollut alkoholisti ja tapasi Shenjan kaupan jonossa. Hän oli jo kerran lähtenyt pois vieroituksesta mutta tuli takaisin, kun vävy oli sanonut, että hän ei haluaisi kertoa lapsen lapselle, että mummo on alkoholisti. Siinäpä hyvä motivaatio raitistumiseen!

Teehetken yhteydessä saimme rukoilla jokaisen puolesta. Pois lähtiessä alkoholistipojan äiti sanoi, että kyllä häntä helpotti, kun sai kertoa taakkansa meille. Kovasti tytöt kyselivät, milloin tulemme uudelleen.

Ust-Ishorasta ajoimme **Popovkan päihdevieroituskotiin**. Sen vetäjä Leonid oli jo meitä vastassa ja kutsui uuteen kotiinsa kahville. Talo oli vielä keskeneräinen, mutta keittiöön oli meille katettu kaunis kahvipöytä. Vaimo oli joutunut lähtemään hoitamaan asioita sukulaisen kuolemantapauksen vuoksi.
Vieroituskodilla oli miehiä 23, mukana monia uusia viime syksyn käyntimme jälkeen. Leonid kertoi miehille,kuinka hän huumeiden käytön aikaan oli huijannut monia suomalaisia, mutta nyt muutoksensa jälkeen arvostaa heitä, kun on nähnyt heidän tekemäänsä työtä. Yhdessä kiitimme ja ylistimme Jumalaa.

Reino puhui Roomalaiskirjeen pohjalta siitä, kuina Jumala, Jeesus ja Pyhä henki ovat totta ja miten meille on valmistettu pelastus Jeesuksessa. Puheen aikana Pyhä henki kosketti Milaa niin, että hänen oli vaikea tulkata. Tuula puhui Paavalin pyynnöstä, että Jumala valaisisi sisäiset silmämme näkemään sen toivon, jonka hän on meille valmistanut. Sitä toivoa nämä miehet todella tarvitsevat, kun fyysiset silmät näkevät usein vain toivottomuutta.

Yhteisen rukoushetken jälkeen saimme rukoilla joidenkin miesten puolesta erikseen. Kitaristi oli ollut lähellä kuolemaa tänne tullessaan, nyt hän odottaa proteeseja. Joku oli parantumassa halvauksesta. Osa miehistä on vanhoja ja liikuntakyvyttömiä, osa kuitenkin käy työssä. Kodin ilmapiiri on rakkaudellinen, mikä on tärkeä osa toipumisessa ja paranemisessa.

Kävimme Leonidin kanssa katsomassa naisten kodin rakennusta. Heillä on tarvikkeet ostettu niin, että kesän aikana saataisiin katto valmiiksi. Puute on rakentajista sillä vain yksi kodin miehistä pystyy tähän työhön. Rukoillaan siis heille rakentajia!

Sunnuntaina lähdimme ajamaan kohti Viipuria. Ruokaostosten jälkeen tulimme Ritan ja Kostjan vetämään **vieroituskotiin Viipurin laitakaupungille**. Mökin pihalle oli kokoontunut kahden kodin väkeä ja joitain ulkopuolisia viettämään jumalanpalvelusta kauniin alkukesän keskelle. Vain liikuntakyvyttömät olivat joutuneet jäämään kerrostalon kuudennen kerroksen kotiin, sillä talossa ei ole hissiä. Nuori nainen soitti kitaraa ja Kostja puhui meille kaikille. Myös me vieraat saimme ottaa osaa ja tuoda terveisemme.

Tilaisuuden jälkeen saimme kuulla molempien kotien kuulumisia. Virolaistaustainen mies toivoi suomen sanakirjaa, mutta kyriilisillä kirjaimilla, sillä hän ei osaa lukea suomalaista tekstiä. Irina lupasi toimittaa ne sanakirjat, joita hänellä on. Olga kertoi, että hänellä on kohta syntymäpäivä ja toivoi meikkivoidetta. Hyvä, että naisellisuus voittaa ja on osa sitä toivoa, jossa saamme elää. Kostja toivoo, että he voisivat tehdä kesän aikana remonttia tässä mökissä, missä ei ole edes riittäviä pesumahdollisuuksia, vaan osa käy suihkussa kerrostalokodin asunnossa.
Rajalle ajaessamme olimme jälleen kiitollisia Jumalan johdatuksesta ja varjeluksesta liikenteessä ja jätimme kohtaamamme henkilöt Jeesuksen huomaan.

Tuula Tapanainen

Matkaraportti

Latvia Silta ja Espoon-Kouvolan ryhmä, 8. - 10.6.2018

Matkalla mukana Pekka Vauromaa ja Andrei Spiridenko Vihdistä sekä Tuula Tapanainen Espoosta. Leena Kontula oli joutunut jäämään pois aivan viime hetkellä, joten matkasimme kahdella autolla: Pekka ja Andrei isolla pakettiautolla ja Tuula yksin omalla autollaan.

Pekan auto oli lastattu täyteen huonekaluja, vaatteita, kenkiä ja kodin koneita Valkan Heart Response – yhdistykselle ja Tuulan auto täyteen vaatteita ja leluja Karkun seurakunnan diakoniatyölle.

Pekan auto pääsi ensimmäisten joukossa ulos laivasta rekkojen kanssa, mutta Tuula joutui seisomaan satama-alueella puolitoista tuntia. Pojat pääsivät siis lähtemään nopeasti, Tuula sai heidät kiinni vasta Tarton lähellä olevasta kauppakeskuksesta. Kun saavuimme Viron puoliseen Valgaan, soitimme Indralle, jonka kanssa olimme sopineet matkan yksityiskohdista. Yllätykseksemme numerosta vastasi nainen ja sanoi, ettei tunne ketään suomalaisia. Meillä oli siis väärä numero! Onneksi meillä oli myös englantia puhuvan Lasman numero ja siellä meidät tunnettiin. Lasma ja Indra noutivat meidät Valkan puolelle majoittumaan pieneen bistroon.

Lauantaiaamun ensimmäinen työ oli purkaa Pekan lasti **Heart Response yhdistyksen varastoon**. Suurin urakka oli Pekalla ja Andreilla vaikka me naisetkin teimme osamme. Yhdistys toimii diakonisin perustein lasten ja vanhusten hyväksi. Sekä Indra että Lasma työskentelevät sosiaalialalla eri tehtävissä, joten heillä on tietoa ja osaamista ihmisten auttamisessa. He olivat saaneet kaupungilta kaksi pientä huonetta varastoksi Neuvostoliiton aikaisesta sairaalasta.

Purkutyön jälkeen lähdimme ajamaan noin 30 kilometrin päähän **Karkun seurakuntaan**. Siellä pastori Girts Kalnis otti meidät ystävällisesti vastaan tyttärensä Margusin kanssa. Karkun luterilainen kirkko on kaunis pieni kirkko hautausmaan vieressä. Seurakuntalaiset ovat itse rakentaneet sen niin, että se valmistui vuonna 2004. Kirkko on sisältä todella kaunis vaalea ja sen alttari on aivan erityinen. Alttaria peittää valkoinen harso, sisällä kukat, kynttilät ja krusifiksi. Vieressä on kokoontumistila pyhäkoululle ja muille tilaisuuksille. Saimme jopa kiivetä kellotorniin ja soittaa upeaa kelloa.

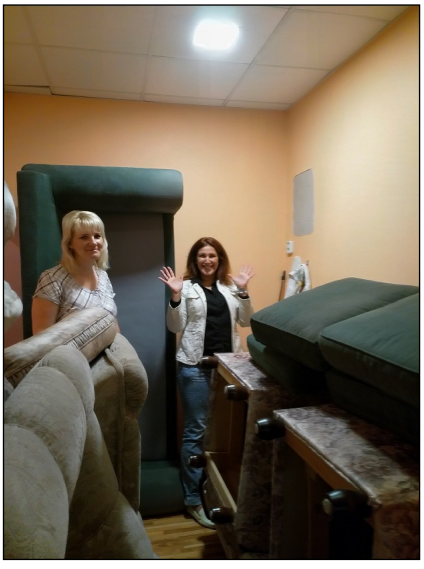
Margus on viulisti ja kertoi, että kirkossa järjestetään konsertteja, joissa esiintyy kuuluisiakin taitelijoita. Iloitsimme tästä aktiivisesta seurakunnasta ja jätimme autollisen avustustavaroita sen diakoniaan.

Valkaan palattuamme saimme ottaa osaa Valgan ja Valkan syntymäpäiväjuhliin. Puistoon oli rakennettu tori monine kojuineen.

Lounaan jälkeen lähdimme ajamaan Cesisin kaupunkiin noin sadan kilometrin päähän, missä on maan ainoa nuorisovankila.

...

Nuorisovankilassa meidät otettiin ystävällisesti vastaan. Pihalla oli pieni kirkko, joka oli ulkonaisesti korjausta vailla, mutta sisältä todella kaunis. Saliin saimme ryhmän poikia, 14 – 20 vuotiaita, mukana myös Indra ja Lasma. Poikien oli helppo samaistua Pekan ja Andrein puheisiin, kun he kertoivat elämästään.

Pekka oli alkoholisoitunut jo nuorena, joutunut mukaan rikoksiin ja sitä myötä myös vankilaan. Pitkän juomaputken jälkeen hän tunsi, että kuolema on edessä eikä mitään mahdollisuutta päästä sinne parempaan paikkaan. Hän yritti rukoilla, onko Jumala todella olemassa. Silloin hän kuuli, kuinka hissi laskeutui (vanhassa omakotitalossa ei ole hissiä) ja sen ovet avautuivat ja kirkkaus täytti huoneen. Vatsallaan maaten Pekka kysyi, mitä hänen tulee tehdä. Vastaus oli: jatka elämää. Aamulla osa Pekan sairauksista oli parantunut ja hän etsi Raamatun esille. Hän näki sisällysluettelosta, että siellä on Pietarin kirje, eli kuin kirje Pekalle. Jo sen alusta hän luki, että Jumala on synnyttänyt meidät uuteen elämään herättämällä Jeesuksen kuolleista. Tästä alkoi Pekan uusi elämä. Hän lupasi, että kertoo omasta muutoksestaan muille ja siksi hän tänäänkin todisti pojille, että heillä jokaisella on Raamatun lupaama tulevaisuus ja toivo Jeesuksen omina.

Myös Andrei kertoi pojille omasta vaikeasta nuoruudestaan huumeiden ja alkoholin kanssa. Pidätyssellissä Herra oli itse ilmestynyt hänelle ja auttanut monien vaiheiden kautta uuteen alkuun. Hän rohkaisi poikia rukoilemaan ja etsimään rohkeasti, sillä Jeesus lupasi, että etsivä löytää ja kolkuttaville avataan.

Tuula puhui vielä siitä, miten Jumala oli Aabrahamista ja hänen jälkeläisistään valinnut oman kansansa. Jo Aabrahamille oli luvattu, että hänen saamansa siunaus tulisi olemaan siunaukseksi kaikille maailman kansoille. Kun aika täyttyi ja Jeesus syntyi, hän antoi tehtäväksi viedä pelastussanoma kaikille kansoille, myös suomalaisille ja latvialaisille. Jokainen meistä on kutsuttu viemään tätä ilosanomaa eteenpäin.

Meitä saattanut vartija kertoi, että täällä käy Riikasta helluntalaisten ryhmä, mutta myös joku luterilainen ryhmä Suomesta. Jätetään pojat ja koko henkilökunta rukouksiimme.

Viime kesänä olimme vierailleet Latviassa Jegabpilsin kaupungissa ja yöpyneet pastorin perheessä, missä oli seitsemän lasta. Juuri ennen tätä matkaa olimme saaneet viestin, että perheen kolmevuotias tytär oli hukkunut. Rukoillaan koko perheen puolesta, että he saisivat voimaa surun keskelle, mutta myös ilon siitä, että yksi heistä on jo perillä Jumalan luona. Juuri kuoleman edessä saamme kokea uskon voiman.

Tuula Tapanainen

Latvian pastori nuorimmainen sylissään

Rukousaiheita

- Kiitos varjeluksesta kaikilla matkoilla
- Latvian hengellisen työn puolesta
- Gronstadin saarella toimivan päihdekuntoutukodin puolesta
- Viipurissa toimivat päihdekodit
- Dikonin ja Betelin välinen yhteistyö päihderiippuvaisten vanhempien hoitoonohjaamiseksi
- Kiitos Vihdin seurakunnalle, joka tarjoaa toimitilat kirpputorillemme Nummelassa
- Suotuisat ratkaisut Tosnon seurakunnan autoongelmiin
- Oikeudenmukaisia päätöksiä maahanmuuttoasioissa
- Voimia työtätekeville, sairastaville ja väsyneille

Pisara Kirppis

Selintie 510 Selki, Vihti

ma - pe 10 - 17
to 10 - 20
la 10 - 15

050 466 9570
050 441 9711

Hurjasti lastenvaatteita, leluja,
kenkiä, vaatteita,
verhoja ja muita kodin tekstiilejä,
kirjoja, ym ym
7 e / kassillinen

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytäthän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan numero RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 - 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 - 2020 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi